

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2014/67/EU**ze dne 15. května 2014****o prosazování směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb a o změně nařízení (EU) č. 1024/2012 o správní spolupráci prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu („nařízení o systému IMI“)****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 53 odst. 1 a článek 62 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Volný pohyb pracovníků, svoboda usazování a volný pohyb služeb jsou základní zásady vnitřního trhu Unie, které jsou zakotveny ve Smlouvě o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“). Uplatňování těchto zásad Unie dále rozvíjí s cílem zaručit rovné podmínky pro podniky a dodržování práv pracovníků.
- (2) Volný pohyb služeb zahrnuje právo podniků poskytovat služby v jiném členském státě, do kterého mohou dočasně vyslat vlastní pracovníky, aby tam tyto služby poskytovali. Pro účely vysílání pracovníků je třeba odlišit tento volný pohyb od volného pohybu pracovníků, který přiznává každému občanovi právo svobodně se stěhovat do jiného členského státu, aby tam pracoval a za tímto účelem pobýval, a chrání jej před diskriminací, pokud jde o zaměstnávání, odměnu za práci a jiné pracovní podmínky, ve srovnání se státními příslušníky uvedeného členského státu.
- (3) S ohledem na pracovníky dočasně vyslané k výkonu práce za účelem poskytování služeb v jiném členském státě, než je stát, v němž obvykle vykonávají svou práci, směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ⁽⁴⁾ stanoví základní soubor jasně definovaných pracovních podmínek, které musí dodržovat poskytovatel služeb v členském státě, do kterého jsou pracovníci vysláni, aby byla zajištěna minimální ochrana dotčených vyslaných pracovníků.
- (4) Veškerá opatření zavedená touto směrnicí by měla být odůvodněná a přiměřená, aby nevytvářela administrativní zátěž a neomezovala potenciál podniků, zejména malých a středních podniků, vytvářet nová pracovní místa, a aby současně vyslané pracovníky chránila.
- (5) S cílem zajistit soulad se směrnicí 96/71/ES a nevytvářet přitom pro poskytovatele služeb zbytečnou administrativní zátěž je nutné, aby skutečnosti podle ustanovení o identifikaci skutečného vyslání pracovníka a předcházení zneužívání a obcházení této směrnice byly považovány za orientační a nevyčerpávající. Zejména by neměl být stanoven požadavek, aby v každém případě vyslání pracovníka byly splněny všechny tyto skutečnosti.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 351, 15.11.2012, s. 61.

⁽²⁾ Úř. věst. C 17, 19.1.2013, s. 67.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 16. dubna 2014 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 13. května 2014.

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. L 18, 21. 1. 1997, s. 1).

- (6) Bez ohledu na to, že by posouzení těchto orientačních skutečností mělo být přizpůsobeno každému jednotlivému případu a mělo by vzít v úvahu zvláštnosti situace, by stejné skutečnosti neměly vést v různých členských státech k odlišnému právnímu posouzení nebo hodnocení situace ze strany příslušných orgánů.
- (7) Za účelem předcházení, zamezení a boje proti zneužívání a obcházení příslušných pravidel, kterého se dopouštějí podniky, které nekalým nebo podvodným způsobem využívají výhod volného pohybu služeb zakotveného ve Smlouvě o fungování EU a při provádění směrnice 96/71/ES, je třeba zlepšit uplatňování a sledování používání pojmu vysílání a zavést na úrovni Unie sjednocující prvky, které by usnadňovaly jeho společný výklad.
- (8) Proto je nutné, aby příslušný orgán hostitelského členského státu, a v případě potřeby v úzké spolupráci s členským státem usazení, přezkoumal základní skutečnosti charakterizující dočasnou povahu pojmu vysílání a podmínku, zda je zaměstnavatel skutečně usazen v členském státě, z něhož se vysílání uskutečňuje.
- (9) Při posuzování výše obrátu uskutečněného podnikem v členském státě usazení za účelem určení, zda tento podnik skutečně vykonává podstatné činnosti jiné než čistě interní řízení nebo administrativní činnost, by měly příslušné orgány vzít v úvahu rozdíly v kupní síle měn.
- (10) Skutečnosti uvedené v této směrnici týkající se provádění a sledování vysílání mohou také pomoci příslušným orgánům při identifikaci pracovníků, o nichž bylo nepravdivě uvedeno, že jsou osoby samostatně výdělečně činné. Podle směrnice 96/71/ES je příslušnou definicí pojmu pracovník ta definice, která se použije podle práva členského státu, na jehož území byl pracovník vyslán. Další vyjasnění a zlepšení sledování vysílání ze strany příslušných orgánů by zvýšilo právní jistotu a poskytlo užitečný nástroj přispívající k účinnému boji proti falešné samostatně výdělečné činnosti a zajišťující, aby vyslaní pracovníci nebyli nepravdivě uváděni jako osoby samostatně výdělečně činné, což by napomohlo předcházení, zamezení a boji proti obcházení platných pravidel.
- (11) V případě, kdy nejde o skutečné vysílání a dojde ke kolizi právních řádů, by měla být náležitě zohledněna ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ⁽¹⁾ („Řím I“) nebo Římské úmluvy ⁽²⁾, jejichž cílem je zajistit, aby zaměstnanci nebyli zbaveni ochrany, kterou jim poskytují ustanovení, od nichž se nelze smluvně odchýlit nebo od nichž se lze odchýlit pouze v jejich prospěch. Členské státy by měly zajistit, aby byla přijata ustanovení, na jejichž základě by bylo možné vyslané pracovníky, kteří nejsou skutečně vysílání, odpovídajícím způsobem chránit.
- (12) Neexistence potvrzení týkající se použitelných právních předpisů o sociálním zabezpečení uvedených v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ⁽³⁾ může být známkou toho, že situace by neměla být posuzovaná jako dočasné vysílání do členského státu jiného, než je stát, ve kterém dotyčný pracovník obvykle pracuje v rámci poskytování služeb.
- (13) Stejně jako v případě směrnice 96/71/ES by touto směrnicí nemělo být dotčeno uplatňování nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ⁽⁴⁾.
- (14) Respektování různorodosti vnitrostátních systémů pracovních vztahů, jakož i autonomie sociálních partnerů jsou výslovně uznány Smlouvou o fungování EU.
- (15) V mnoha členských státech hrají v souvislosti s vysíláním pracovníků za účelem poskytování služeb důležitou úlohu sociální partneři vzhledem k tomu, že mohou v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi, alternativně nebo současně, stanovit různé úrovně příslušné minimální mzdy. Sociální partneři by měli sdělovat tyto úrovně a informovat o nich.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6).

⁽²⁾ Úmluva o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřená k podpisu v Římě dne 19. června 1980 (80/934/EHS) (Úř. věst. L 266, 9.10.1980, s. 1).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 166, 30.4.2004, s. 1).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 284, 30.10.2009, s. 1).

- (16) Přiměřené a účinné provádění a prosazování jsou klíčovými prvky při ochraně práv vyslaných pracovníků a při zajišťování stejných podmínek pro poskytovatele služeb, zatímco nedostatečné prosazování oslabuje účinnost předpisů Unie, které se na tuto oblast vztahují. Nezbytná je proto úzká spolupráce mezi Komisí a členskými státy, a případně regionálními a místními orgány, aniž by byla v této souvislosti opomíjena důležitá role inspektorátů práce a sociálních partnerů. V tomto ohledu je zásadní vzájemná důvěra, duch spolupráce a soustavný dialog, jakož i vzájemné porozumění.
- (17) Zásadní úlohu pro prosazování směrnice 96/71/ES a této směrnice hrají účinné postupy sledování v členských státech, které by proto měly být zavedeny v celé Unii.
- (18) Velmi častým důvodem, proč poskytovatelé služeb neuplatňují stávající předpisy, jsou potíže související s přístupem k informacím o pracovních podmínkách. Členské státy by proto měly zajistit, aby tyto informace byly obecně dostupné, byly poskytovány bezplatně a byl k nim zajištěn skutečný přístup, a to nejen pro poskytovatele služeb z jiných členských států, ale i pro dotčené vyslané pracovníky.
- (19) V případech, kdy jsou pracovní podmínky stanoveny kolektivními smlouvami, jež byly prohlášeny za všeobecně použitelné, by měly členské státy, při respektování autonomie sociálních partnerů, zajistit, aby byly tyto kolektivní smlouvy všeobecně a transparentně přístupné.
- (20) Za účelem zlepšení přístupu k informacím by měl být v členských státech vytvořen jediný zdroj informací. Každý členský stát by měl v souladu s normami přístupnosti obsahu internetových stránek zajistit jednu oficiální celostátní webovou adresu a jiné vhodné způsoby komunikace. Tato oficiální celostátní webová adresa by měla mít alespoň formu webového portálu a měla by sloužit jako brána nebo hlavní vstupní bod a měla by poskytovat jasným a přesným způsobem odkazy na příslušné zdroje informací, jakož i stručné informace o obsahu webové stránky a uvedených odkazů. Tato webová adresa by měla zahrnovat zejména veškeré webové stránky vytvořené podle právních předpisů Unie s cílem podporovat podnikání nebo rozvoj přeshraničního poskytování služeb. Hostitelské členské státy by měly poskytnout informace o období stanoveném ve vnitrostátním právu, během něž jsou poskytovatelé služeb povinni uchovávat dokumenty po skončení vyslání pracovníka.
- (21) Vyslaní pracovníci by měli mít právo získávat od hostitelského členského státu obecné informace o vnitrostátních právních předpisech nebo zvyklostech, které se na ně vztahují.
- (22) Správní spolupráce a vzájemná pomoc mezi členskými státy by měly být v souladu s pravidly pro ochranu osobních údajů stanovenými směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ⁽¹⁾ a vnitrostátními pravidly na ochranu údajů, jimiž členské státy provádějí právní předpisy Unie. Pokud jde o správní spolupráci prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu (dále jen „systém IMI“), měly by být rovněž v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ⁽²⁾ a nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1024/2012 ⁽³⁾.
- (23) Za účelem zajištění správného uplatňování a sledování dodržování pravidel týkajících se pracovních podmínek, které se vztahují na vyslané pracovníky, by měly členské státy uplatňovat pouze některé správní požadavky nebo kontrolní opatření na podniky vysílající pracovníky v rámci poskytování služeb. Podle judikatury Soudního dvora Evropské unie mohou být takové požadavky a opatření odůvodněny naléhavými důvody veřejného zájmu, mezi něž patří účinná ochrana práv pracovníků, pokud jsou tyto požadavky a opatření vhodné pro zajištění dosažení sledovaného cíle a nepřesahují rámec toho, co je pro dosažení daného cíle nutné. Tyto požadavky a opatření mohou být uloženy pouze za předpokladu, že příslušné orgány nemohou účinně plnit své úkoly v rámci dohledu bez požadovaných informací nebo že by méně omezující opatření nezajistila, aby cílů vnitrostátních kontrolních opatření, jež jsou považována za nezbytná, bylo dosaženo.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1024/2012 ze dne 25. října 2012 o správní spolupráci prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu a o zrušení rozhodnutí Komise 2008/49/ES („nařízení o systému IMI“) (Úř. věst. L 316, 14.11.2012, s. 1).

- (24) Poskytovatel služby by měl zajistit, aby totožnost vyslaných pracovníků uvedená v ohlášení poskytovatele služeb umožňující provádět faktické kontroly na pracovišti byla pro příslušné orgány po dobu vyslání ověřitelná.
- (25) Poskytovatel služby usazený v jiném členském státě by měl bez zbytečného odkladu informovat příslušné orgány hostitelského členského státu o veškerých důležitých změnách informací uvedených v ohlášení poskytovatele služeb umožňující provádět faktické kontroly na pracovišti.
- (26) Povinnost sdělovat správní požadavky a kontrolní opatření Komisi by neměla představovat povolovací postup *ex-ante*.
- (27) S cílem zajistit lepší a jednotnější provádění směrnice 96/71/ES a její prosazování v praxi a v co největší míře zmenšit rozdíly v úrovni uplatňování a prosazování v Unii by členské státy měly zajistit, aby na jejich území byly prováděny účinné a odpovídající inspekce, a tím přispět mimo jiné k boji proti nehlášené práci v souvislosti s vysíláním pracovníků, rovněž s přihlédnutím k dalším legislativním návrhům na lepší řešení tohoto problému.
- (28) Členské státy by měly v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi případně kontrolovanému podniku poskytnout po inspekci nebo kontrole dokument, který obsahuje veškeré relevantní informace.
- (29) Členské státy by měly zajistit, aby byl k dispozici dostatek personálu s dovednostmi a kvalifikacemi potřebnými pro účinné provádění inspekci a aby bylo možné odpovědět na žádosti hostitelského členského státu nebo členského státu usazení o informace podle této směrnice bez zbytečného prodlení.
- (30) V tomto ohledu mají zásadní význam inspektoráty práce, sociální partneři a další subjekty provádějící sledování a i nadále by měli hrát podstatnou úlohu.
- (31) V zájmu pružného přístupu k rozmanitosti trhů práce a systémů pracovních vztahů mohou výjimečně sociální partneři nebo jiné subjekty a orgány sledovat některé pracovní podmínky vyslaných pracovníků, pokud dotčeným osobám poskytnou rovnocenný stupeň ochrany a pokud budou sledování provádět nediskriminačním a objektivním způsobem.
- (32) Kontrolní orgány členských států a ostatní příslušné orgány pověřené sledováním a prosazováním by měly využívat spolupráce a výměny informací stanovené v příslušném právu, aby ověřily, zda se dodržují předpisy týkající se vysílání pracovníků.
- (33) Členské státy se zejména vyzývají, aby zavedly integrovanější přístup k inspekcím práce. Rovněž by měla být prozkoumána potřeba vytvořit společné normy s cílem zavést srovnatelné metody, postupy a minimální normy na úrovni Unie. Vypracování společných norem by však nemělo členskými státy bránit v tom, aby účinně bojovaly proti nehlášené práci.
- (34) Pro usnadnění prosazování směrnice 96/71/ES a zajištění jejího účinnějšího provádění by měly existovat účinné mechanismy podávání stížností, pomocí kterých by vyslaní pracovníci mohli podávat stížnosti nebo účastnit se řízení buď přímo, nebo prostřednictvím příslušných určených třetích stran, pokud s tím souhlasí, jako jsou odbory nebo jiná sdružení a také společné instituce sociálních partnerů. Tím by neměla být dotčena vnitrostátní procesní pravidla týkající se zastupování a obhajoby před soudy a pravomoci a další práva odborů a dalších zástupců zaměstnanců podle vnitrostátních právních předpisů nebo zvyklostí.
- (35) Aby bylo zajištěno, že vyslaný pracovník obdrží odpovídající mzdu, a za předpokladu, že zvláštní příplatky za vyslání mohou být považovány za součást minimální mzdy, by měly být tyto příplatky odečteny ze mzdy pouze v případě, že tak stanoví vnitrostátní právní předpisy, kolektivní smlouvy nebo zvyklosti hostitelského členského státu.

- (36) V případě subdodavatelských řetězců je předmětem zvláštního zájmu soulad s platnými právními předpisy v oblasti vysílání v praxi a účinná ochrana práv pracovníků v tomto ohledu, jež by měly být zajištěny prostřednictvím vhodných opatření v souladu s vnitrostátními právními předpisy či zvyklostmi a souladu s právem Unie. K těmto opatřením může patřit i dobrovolné zavedení mechanismu přímé subdodavatelské odpovědnosti vedle nebo místo odpovědnosti zaměstnavatele, a to po konzultaci s příslušnými sociálními partnery, s ohledem na veškeré čisté odměny odpovídající minimálním mzdám nebo nezaplaceným příspěvkům do společných fondů nebo institucí sociálních partnerů, jež jsou upraveny právem nebo kolektivními smlouvami, na které se vztahuje čl. 3 odst. 1 směrnice 96/71/ES. Členské státy však mohou ve svém vnitrostátním právu stanovit přísnější pravidla odpovědnosti nebo přijmout další nediskriminační a přiměřená opatření.
- (37) Členské státy, které zavedly opatření pro zajištění dodržování příslušných předpisů v rámci subdodavatelských řetězců, by měly mít možnost stanovit, že poskytovatel či příjemce služby by neměl být za určitých okolností odpovědný nebo že jeho odpovědnost může být omezena v případě, kdy splní povinnost vynaložit náležitou péči. Tato opatření by měla být vymezena vnitrostátním právem s přihlédnutím ke specifickým podmínkám dotčeného členského státu a mohou mimo jiné zahrnovat opatření přijatá poskytovatelem služby ohledně dokumentace dokládající dodržování správních požadavků a kontrolních opatření s cílem zajistit účinné sledování dodržování platných předpisů týkajících se vysílání pracovníků.
- (38) Je znepokojivé, že členské státy mají stále mnoho potíží s vymáháním přeshraničních správních sankcí nebo pokut, a proto je třeba řešit otázku vzájemného uznávání těchto správních sankcí nebo pokut.
- (39) Rozdíly mezi systémy členských států pro vymáhání uložených správních sankcí nebo pokut v přeshraničních situacích jsou škodlivé pro řádné fungování vnitřního trhu a hrozí, že by mohly ztížit, ne-li přímo znemožnit zajištění rovnocenné úrovně ochrany vyslaných pracovníků v celé Unii.
- (40) Účinné prosazování hmotných pravidel v oblasti vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb by mělo být zajištěno prostřednictvím zvláštních opatření zaměřených na přeshraniční vymáhání uložených finančních správních sankcí nebo pokut. Základním předpokladem k zajištění vyšší, obdobnější a srovnatelnější úrovně ochrany nezbytné k řádnému fungování vnitřního trhu je proto sblížení právních předpisů členských států v této oblasti.
- (41) Přijetí společných pravidel pro poskytování vzájemné pomoci a podpory pro donucovací opatření a související náklady, jakož i přijetí jednotných požadavků pro oznamování rozhodnutí o uložených správních sankcích a pokutách za nedodržení směrnice 96/71/ES a této směrnice by se měla vyřešit řada praktických problémů s přeshraničním prosazováním právních předpisů a zajistit lepší komunikace a vymáhání takových rozhodnutí pocházejících z jiného členského státu.
- (42) Pokud vyjde najevo, že poskytovatel služeb ve skutečnosti není usazen v členském státě usazení nebo že adresa či údaje o podniku jsou nepravdivé, příslušné orgány by neměly řízení z formálních důvodů zastavit, nýbrž by měly provést další šetření, aby zjistily totožnost fyzické nebo právnické osoby odpovědné za vysílání pracovníků.
- (43) Uznávání rozhodnutí ukládajících správní sankci či pokutu a žádosti o vymáhání této sankce či pokuty by mělo být založeno na zásadě vzájemné důvěry. Za tímto účelem by se mělo neuznání nebo odmítnutí uznání správní sankce či pokuty omezit pouze na nutné minimum.
- (44) Bez ohledu na zavedení jednotnějších pravidel, pokud jde o přeshraniční vymáhání správních sankcí a pokut, a potřebu jednotnějších kritérií pro účinnější následné postupy v případě jejich nezaplacení by neměla být dotčena pravomoc členských států určit svůj systém sankcí a pokut nebo opatření k vymáhání pohledávek, které jsou k dispozici podle jejich vnitrostátního práva. Nástroje umožňující vymáhání nebo výkon těchto sankcí a pokut tudíž mohou být případně a s ohledem na vnitrostátní právní předpisy nebo zvyklosti v dožádaném členském státě doplněny, doprovázeny nebo nahrazeny právním titulem umožňujícím jejich vymáhání či výkon v dožádaném členském státě.

- (45) Jednotnější pravidla by neměla vést ke změně nebo úpravě povinnosti dodržovat základní práva a svobody žalovaných, jakož i základní právní zásady na ně použitelné, jak je zakotveno v článku 6 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“), například právo být vyslechnut, právo na účinnou právní ochranu a právo na spravedlivý proces nebo zásada „*ne bis in idem*“.
- (46) Cílem této směrnice není vytvořit harmonizované předpisy pro soudní spolupráci, soudní příslušnost nebo uznávání a vymáhání rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ani se zabývat rozhodným právem.
- (47) Členské státy by měly přijmout vhodná opatření v případě, že nejsou dodrženy povinnosti stanovené v této směrnici, včetně správních a soudních řízení, a měly by stanovit účinné, přiměřené a odrazující sankce za jakékoli porušení povinností vyplývajících z této směrnice.
- (48) Tato směrnice respektuje základní práva a zásady uznané v Listině základních práv Evropské unie, zejména pokud jde o ochranu osobních údajů (článek 8), právo svobodné volby povolání a právo pracovat (článek 15), svobodu podnikání (článek 16), právo na kolektivní vyjednávání a akce (článek 28), právo na slušné a spravedlivé pracovní podmínky (článek 31), právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces (článek 47), presumpci nevinu a právo na obhajobu (článek 48) a právo nebyt dvakrát stíhán za stejný čin (*ne bis in idem*) (článek 50), a musí být provedena v souladu s těmito právy a zásadami.
- (49) Aby se zlepšilo a sjednotilo uplatňování směrnice 96/71/ES, je vhodné zavést elektronický systém pro výměnu informací na podporu správní spolupráce, a příslušné orgány by měly co možná nejvíce používat systém IMI. To by však nemělo bránit v uplatňování stávajících a budoucích dvoustranných dohod nebo ujednání o správní spolupráci a vzájemné pomoci.
- (50) Jelikož cíle této směrnice, totiž stanovit společný rámec pro příslušná ustanovení, opatření a kontrolní mechanismy nezbytné pro lepší a jednotné provádění, uplatňování a prosazování směrnice 96/71/ES v praxi, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jej z důvodu rozsahu a účinků tohoto opatření může být lépe dosaženo na úrovni Unie, smí Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o EU. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (51) V souladu s čl. 28 odst. 2 nařízení (ES) 45/2001 byl konzultován evropský inspektor ochrany údajů, který vydal stanovisko dne 19. července 2012 ⁽¹⁾,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět

1. Aniž je dotčena oblast působnosti směrnice 96/71/ES, stanoví tato směrnice společný rámec pro příslušná ustanovení, opatření a kontrolní mechanismy nezbytné pro lepší a jednotné provádění, uplatňování a prosazování směrnice 96/71/ES v praxi, včetně opatření k zamezení a potrestání jakéhokoliv zneužití a obcházení příslušných právních předpisů.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 27, 29.1.2013, s. 4.

Cílem této směrnice je zajistit dostatečnou ochranu práv pracovníků vyslaných za účelem přeshraničního poskytování služeb, zejména prosazování pracovních podmínek platných v členském státě, v němž mají být služby v souladu s článkem 3 směrnice 96/71/ES poskytnuty, a zároveň usnadnit volný pohyb služeb pro poskytovatele služeb a podpořit spravedlivou hospodářskou soutěž mezi poskytovateli služeb a podpořit tak fungování vnitřního trhu.

2. Touto směrnicí není dotčeno uplatňování základních práv uznávaných členskými státy a na úrovni Unie, včetně práva nebo svobody stávkovat nebo činit jiné kroky v rámci zvláštních systémů pracovních vztahů v členských státech v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi. Touto směrnicí není rovněž dotčeno právo sjednávat, uzavírat a prosazovat kolektivní smlouvy a podnikat kolektivní akce v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) „příslušným orgánem“ orgán nebo subjekt, včetně kontaktního místa či kontaktních míst podle článku 4 směrnice 96/71/ES, určený členským státem, aby vykonával funkce podle směrnice 96/71/ES a podle této směrnice;
- b) „dožadujícím orgánem“ příslušný orgán členského státu, který podává žádost o pomoc, informace, oznámení či vymáhání sankce nebo pokuty podle kapitoly VI;
- c) „dožádaným orgánem“ příslušný orgán členského státu, kterému je žádost o pomoc, informace, oznámení či vymáhání sankce nebo pokuty podle kapitoly VI určena.

Článek 3

Příslušné orgány a kontaktní místa

Pro účely této směrnice členské státy v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi určí jeden nebo více příslušných orgánů, mezi něž může patřit kontaktní místo či místa podle článku 4 směrnice 96/71/ES. Členské státy při určení svých příslušných orgánů řádně zohlední to, že je nezbytné zajistit ochranu údajů ve vztahu k vyměňovaným informacím a práv fyzických a právnických osob, která by mohla být dotčena. Členské státy nesou plnou odpovědnost za zajištění ochrany údajů a práv dotčených osob a zavedou za tímto účelem odpovídající mechanismy.

Členské státy sdělí Komisi a ostatním členským státům kontaktní údaje příslušných orgánů. Komise zveřejní a pravidelně aktualizuje seznam příslušných orgánů a kontaktních míst.

Ostatní členské státy a orgány Unie respektují volbu jednotlivých členských států ohledně příslušných orgánů.

Článek 4

Identifikace skutečného vyslání pracovníka a předcházení zneužívání a obcházení

1. Pro účely provádění, uplatňování a prosazování směrnice 96/71/ES příslušné orgány provedou celkové posouzení všech skutečností, které považují za nutné, zejména včetně těch, které jsou uvedeny v odstavcích 2 a 3 tohoto článku. Tyto skutečnosti mají příslušným orgánům pomoci při provádění inspekci a kontrol, kdy mají důvod se domnívat, že pracovníka nelze podle směrnice 96/71/ES považovat za vyslaného pracovníka. Tyto skutečnosti jsou pouze orientační pro celkové posouzení, které se má provést, a nelze je tedy posuzovat samostatně.

2. Aby příslušné orgány zjistily, zda daný podnik skutečně vykonává jiné podstatné činnosti než čistě interní řízení nebo administrativní činnost, provedou celkové posouzení všech skutečností charakterizujících činnosti, jež provádí podnik v členském státě, ve kterém je usazen, případně v hostitelském členském státě, přičemž vezmou v úvahu širší časové období. Tyto skutečnosti mohou zahrnovat zejména:

- a) místo, kde má podnik své sídlo a správu, využívá kancelářské prostory, platí daně a příspěvky sociálního pojištění, případně, kde má v souladu s vnitrostátním právem profesní oprávnění nebo je zaregistrován u obchodní komory nebo jiných profesních subjektů;
- b) místo, kde jsou nabírání vyslaní pracovníci a odkud jsou vysíláni;
- c) právo rozhodné pro smlouvy uzavřené podnikem s jeho pracovníky na jedné straně a s jeho klienty na straně druhé;
- d) místo, kde podnik vykonává svou hlavní podnikatelskou činnost a kde zaměstnává administrativní pracovníky;
- e) počet smluv nebo výše obrátu uskutečněného v členském státě usazení, s přihlédnutím ke specifické situaci zejména nově založených podniků a malých a středních podniků.

3. Aby bylo možné vyhodnotit, zda vyslaný pracovník dočasně vykonává svou práci v jiném členském státě, než ve kterém obvykle pracuje, zkoumají se všechny skutečnosti charakterizující tuto práci a situaci pracovníka. Může se jednat zejména o tyto skutečnosti:

- a) práce je po omezenou dobu vykonávána v jiném členském státě;
- b) datum, ke kterému bylo vyslání pracovníka zahájeno;
- c) pracovník je vyslán do jiného členského státu, než je ten, v němž nebo z něž vyslaný pracovník obvykle vykonává svoji práci podle nařízení (ES) č. 593/2008 (Řím I) nebo Římské úmluvy;
- d) po dokončení práce nebo poskytnutí služeb, kvůli kterým byl vyslán, se vyslaný pracovník vrátí nebo se očekává, že se vrátí, do členského státu, ze kterého byl vyslán;
- e) povaha činnosti;
- f) skutečnost, zda dopravu, stravování a ubytování poskytuje nebo proplácí zaměstnavatel, který pracovníka vysílá; a pokud ano, způsob poskytování či proplácení;
- g) jakákoli předchozí období, během kterých bylo dané pracovní místo obsazeno týměž nebo jiným (vyslaným) pracovníkem.

4. Absence jedné nebo několika skutečností uvedených v odstavcích 2 a 3 nutně neznamená, že se nejedná o vyslání pracovníka. Posouzení těchto skutečností se přizpůsobí jednotlivým případům a přihlédne se ke zvláštnostem situace.

5. Skutečnosti, které jsou uvedeny v tomto článku a z kterých příslušné orgány vycházejí při celkovém posuzování toho, zda se jedná o skutečné vyslání, mohou být rovněž zohledněny při určování, zda se na určitou osobu vztahuje definice pracovníka ve smyslu čl. 2 odst. 2 směrnice 96/71/ES. Členské státy by měly zvážit zejména skutečnosti, které se týkají výkonu práce, podřízenosti a odměňování pracovníka bez ohledu na to, jak je daný vztah charakterizován v jakékoli úpravě, smluvního či jiného charakteru, na které se strany dohodly.

KAPITOLA II

PŘÍSTUP K INFORMACÍM

Článek 5

Zlepšený přístup k informacím

1. Členské státy přijmou vhodná opatření s cílem zajistit, aby informace o pracovních podmínkách podle článku 3 směrnice 96/71/ES, které mají být uplatňovány a dodržovány poskytovateli služeb, byly obecně dostupné bezplatně jasným, transparentním, uceleným a snadno přístupným způsobem, na dálku a elektronickými prostředky, ve formátech a v souladu s normami přístupnosti pro internetové stránky, které zajišťují přístup osobám se zdravotním postižením, a aby kontaktní místa nebo jiné příslušné vnitrostátní orgány uvedené v článku 4 směrnice 96/71/ES byly schopny plnit řádně své úkoly.
2. Za účelem zajištění dalšího zlepšení v oblasti přístupu k informacím členské státy:
 - a) na jedné oficiální celostátní webové adrese a jiným vhodným způsobem, podrobně a uživatelsky vstřícným způsobem a v přístupném formátu, jasně uvedou, které pracovní podmínky nebo části jejich vnitrostátního či regionálního práva se mají použít na pracovníky vyslané na jejich území;
 - b) přijmou nezbytná opatření zajišťující, že budou na jedné oficiální celostátní webové adrese a rovněž jiným vhodným způsobem všeobecně dostupné informace o tom, které kolektivní smlouvy se použijí, a o tom, na koho se vztahují, jakož i o tom, které pracovní podmínky mají poskytovatelé služeb z jiných členských států dodržovat podle směrnice 96/71/ES, včetně, pokud je to možné, odkazů na stávající webové adresy a jiná kontaktní místa, zejména na příslušné sociální partnery;
 - c) tyto informace zpřístupní pracovníkům a poskytovatelům služeb bezplatně v úředním jazyce či jazycích hostitelského členského státu a v nejhodnějších jazycích s ohledem na požadavky na jeho trhu práce, přičemž rozhodnutí se ponechá na hostitelském členském státě. Tyto informace budou, pokud možno, dostupné v podobě letáku, na němž jsou shrnuty hlavní platné pracovní podmínky, včetně popisu postupů, jak podat stížnost, a na žádost ve formátech přístupných pro osoby se zdravotním postižením; další podrobné informace o pracovních a sociálních podmínkách vztahujících se na vyslané pracovníky, včetně bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, musí být poskytovány bezplatně a snadno dostupné;
 - d)lepší přístupnost a srozumitelnost relevantních informací, zejména informací poskytovaných na oficiální vnitrostátní webové stránce uvedené v písmeně a);
 - e) určí v rámci kontaktního místa kontaktní osobu pověřenou vyřizováním žádostí o informace;
 - f) zajišťují aktuálnost poskytovaných souborů informací pro jednotlivé země.
3. Komise i nadále podporuje členské státy v oblasti přístupu k informacím.
4. Pokud jsou pracovní podmínky podle článku 3 směrnice 96/71/ES v souladu s vnitrostátními právními předpisy, tradicemi a zvyklostmi, včetně respektování autonomie sociálních partnerů, stanoveny v kolektivních smlouvách podle čl. 3 odst. 1 a 8 uvedené směrnice, členské státy zajistí, aby s těmito pracovními podmínkami byli poskytovatelé služeb z jiných členských států a vyslaní pracovníci obeznámeni dostupným a transparentním způsobem, a usilují v tomto ohledu o zapojení sociálních partnerů. Příslušné informace by se měly týkat zejména rozdílných minimálních mezd a jejich složek, metody použité k výpočtu odměny za práci a případně kvalifikačních kritérií pro klasifikaci v různých mzdových kategoriích.
5. Členské státy stanoví, na které subjekty a orgány se mohou pracovníci a podniky obracet se žádostí o obecné informace o vnitrostátních právních předpisech a zvyklostech, které se na ně na území těchto členských států použijí, pokud jde o jejich práva a povinnosti.

KAPITOLA III

SPRÁVNÍ SPOLUPRÁCE

Článek 6

Vzájemná pomoc – obecné zásady

1. Členské státy úzce spolupracují a poskytují si bez zbytečného odkladu vzájemnou pomoc, aby usnadnily provádění, uplatňování a prosazování této směrnice a směrnice 96/71/ES v praxi.
 2. Spolupráce členských států spočívá zejména v odpovědích na odůvodněné žádosti příslušných orgánů o informace a v provádění kontrol, inspekcí a šetření, pokud jde o situace týkající se vysílání uvedené v čl. 1 odst. 3 směrnice 96/71/ES, včetně šetření případného nedodržení nebo zneužití příslušných předpisů týkajících se vysílání pracovníků. Žádosti o informace zahrnují rovněž informace ohledně případného vymáhání správní sankce či pokuty nebo oznámení rozhodnutí, kterým se tato sankce či pokuta uvedená v kapitole VI ukládá.
 3. Spolupráce členských států může zahrnovat rovněž zaslání a doručování dokumentů.
 4. Pro účely odpovědi na žádost o pomoc od příslušných orgánů v jiném členském státě členské státy zajistí, aby poskytovatelé služeb usazení na jejich území poskytli jejich příslušným orgánům veškeré informace nezbytné pro dohled nad jejich činnostmi v souladu s jejich vnitrostátními právními předpisy. V případě, že tyto informace nebudou poskytnuty, přijmou členské státy příslušná opatření.
 5. V případě obtíží s vyhověním žádosti o informace nebo s provedením kontrol, inspekcí nebo šetření dotčený členský stát o této skutečnosti neprodleně uvědomí dožadující členský stát s cílem najít řešení.
- Při přetrvávání problémů v oblasti výměny informací nebo při trvalém odmítnutí poskytnout informace přijme Komise, která je o tom informována, v případě potřeby prostřednictvím systému IMI příslušná opatření.
6. Členské státy poskytují informace, o které požádaly jiné členské státy nebo Komise, elektronickými prostředky v těchto lhůtách:
 - a) v naléhavých případech vyžadujících nahlížení do rejstříků, jako jsou případy potvrzení registrace pro účely DPH, za účelem kontroly usazení v jiném členském státě: co nejdříve avšak nejvýše do dvou pracovních dnů od obdržení žádosti.

Důvod naléhavosti se jasně uvede v žádosti, včetně určitých podrobností pro účely doložení této naléhavosti;
 - b) u všech ostatních žádostí o informace, nejvýše do 25 pracovních dnů od obdržení žádosti, pokud se členské státy vzájemně nedohodly na lhůtě kratší.
 7. Členské státy zajistí, aby do rejstříků, do kterých jsou poskytovatelé služeb zapisováni a do kterých mají možnost nahlížet příslušné orgány na jejich území, měly za stejných podmínek možnost nahlížet také odpovídající příslušné orgány ostatních členských států pro účely provádění této směrnice a směrnice 96/71/ES, pokud členské státy tyto rejstříky zanesly do systému IMI.
 8. Členské státy zajistí, aby informace vyměňované mezi subjekty uvedenými v čl. 2 písm. a) a poskytnuté těmto subjektům byly použity pouze pro účely, ke kterým byly vyžádány.
 9. Vzájemná správní spolupráce a pomoc se poskytuje bezplatně.
 10. Žádost o informace nebrání příslušným orgánům v tom, aby přijaly opatření v souladu s příslušnými ustanoveními vnitrostátního a unijního práva za účelem šetření a prevence údajného porušení směrnice 96/71/ES nebo této směrnice.

Článek 7

Úloha členských států v rámci správní spolupráce

1. V souladu se zásadami stanovenými v člancích 4 a 5 směrnice 96/71/ES nesou za provádění inspekci pracovních podmínek, které mají být dodržovány podle směrnice 96/71/ES, po dobu vyslání pracovníka do jiného členského státu odpovědnost orgány hostitelského členského státu případně ve spolupráci s orgány členského státu usazení.
2. Členský stát usazení poskytovatele služeb musí i nadále sledovat, kontrolovat a přijímat nezbytná opatření dohledu nebo donucovací opatření v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy, zvyklostmi a správními postupy, pokud jde o pracovníky vysílané do jiného členského státu.
3. Členský stát usazení poskytovatele služeb pomáhá členskému státu, do kterého je pracovník vyslán, aby bylo zajištěno dodržování podmínek podle směrnice 96/71/ES a této směrnice. Tím nejsou nijak omezeny možnosti členského státu, do kterého je pracovník vyslán, sledovat, kontrolovat a přijímat jakákoli nezbytná opatření dohledu nebo donucovací opatření podle této směrnice a směrnice 96/71/ES.
4. Jsou-li k dispozici skutečnosti naznačující možné nesrovnalosti, sdělí členský stát z vlastního podnětu dotčenému členskému státu bez zbytečného prodlení veškeré příslušné informace.
5. Příslušné orgány hostitelského členského státu mohou rovněž pro každé poskytnutí služeb nebo každého poskytovatele služeb požádat příslušné orgány členského státu usazení, aby jim poskytly informace o zákonnosti usazení poskytovatele služeb, o jeho bezúhonnosti a o neexistenci jakéhokoli porušení příslušných předpisů. Příslušné orgány členského státu usazení poskytnou tyto informace podle článku 6.
6. Povinnost stanovená v tomto článku nezakládá povinnost členského státu usazení provádět ověřování skutkového stavu a kontroly na území hostitelského členského státu, v němž je služba poskytována. Tato ověření a tyto kontroly mohou být prováděny orgány hostitelského členského státu z vlastního podnětu nebo na žádost příslušných orgánů členského státu usazení v souladu s článkem 10 a v souladu s pravomocemi dohledu stanovenými ve vnitrostátních právních předpisech, zvyklostmi a správními postupy hostitelského členského státu a v souladu s právem Unie.

Článek 8

Doprovodná opatření

1. Členské státy s pomocí Komise přijmou doprovodná opatření za účelem rozvoje, usnadnění a podpory výměn mezi úředníky odpovědnými za provádění správní spolupráce a vzájemné pomoci, jakož i sledování dodržování a prosazování příslušných právních předpisů. Členské státy mohou přijmout také doprovodná opatření na podporu organizací poskytujících informace vyslaným pracovníkům.
 2. Komise posoudí potřebu finanční podpory za účelem dalšího zlepšení správní spolupráce a posílení vzájemné důvěry prostřednictvím projektů, včetně podpory výměn příslušných úředníků a odborné přípravy, jakož i rozvoje, usnadnění a podpory iniciativ v oblasti osvědčených postupů, včetně iniciativ sociálních partnerů na úrovni Unie, jako jsou rozvoj a aktualizace databází nebo společné webové stránky obsahující obecné nebo určitého odvětví se týkající informace o pracovních podmínkách, které mají být dodržovány, a sběr a hodnocení komplexních údajů týkajících se vysílání pracovníků.
- Dojde-li Komise k závěru, že tato podpora je potřebná, využije dostupné nástroje financování s cílem posílit správní spolupráci, aniž by tím byly dotčeny pravomoci Evropského parlamentu a Rady v rozpočtovém procesu.
3. Při současném respektování autonomie sociálních partnerů mohou Komise a členské státy zajistit odpovídající podporu pro příslušné iniciativy sociálních partnerů na úrovni Unie i členských států, jejichž cílem je předávat podnikům a pracovníkům informace o pracovních podmínkách, jež se na ně vztahují, stanovených v této směrnici a ve směrnici 96/71/ES.

KAPITOLA IV

SLEDOVÁNÍ DODRŽOVÁNÍ PŘEDPISŮ

Článek 9

Správní požadavky a kontrolní opatření

1. Členské státy mohou stanovit pouze správní požadavky a přijmout kontrolní opatření, které jsou nezbytné pro zajištění účinného sledování dodržování povinností stanovených v této směrnici a ve směrnici 96/71/ES, za předpokladu, že jsou dané požadavky a opatření odůvodněné a přiměřené v souladu s právem Unie.

Za tímto účelem mohou členské státy přijmout zejména následující opatření:

- a) stanovit povinnost poskytovatele služeb usazeného v jiném členském státě podat ohlášení příslušným vnitrostátním orgánům nejpozději na začátku poskytování služby v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků hostitelského členského státu či v jiném jazyce či jazycích, které tento hostitelský členský stát uznává, následující údaje, které budou zahrnovat potřebné relevantní informace umožňující kontroly na pracovišti, včetně kontroly:
 - i) totožnosti poskytovatele služeb,
 - ii) předpokládaného počtu jasně identifikovatelných vyslaných pracovníků,
 - iii) osob uvedených v písmenech e) a f),
 - iv) předpokládané doby vyslání, plánovaného data začátku a konce vyslání,
 - v) adresy, případně adres, pracoviště a
 - vi) povahy služeb odůvodňujících vyslání;
 - b) stanovit povinnost mít k dispozici nebo poskytnout či uchovávat v tištěné nebo elektronické podobě kopie pracovní smlouvy nebo rovnocenného dokladu ve smyslu směrnice Rady 91/533/EHS⁽¹⁾, obsahujícího v případě, že je to vhodné nebo důležité, dodatečné informace uvedené v článku 4 uvedené směrnice, výplatní pásky, pracovní výkazy, z nichž je patrný začátek, konec a délka denní pracovní doby, a doklady o vyplacení mezd nebo kopie rovnocenných dokumentů po dobu vyslání na přístupném a zřetelně označeném místě na jeho území, jako je pracoviště nebo staveniště nebo v případě mobilních pracovníků v odvětví dopravy provozovna nebo vozidlo, s nímž je služba poskytována;
 - c) stanovit povinnost odevzdat po skončení vyslání na žádost orgánů hostitelského členského státu v přiměřené lhůtě dokumenty uvedené v písmeně b);
 - d) stanovit povinnost poskytnout překlad dokladů uvedených v písmeně b) do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků hostitelského členského státu, nebo do jiného jazyka uznaného či jazyků uznaných hostitelským členským státem;
 - e) stanovit povinnost určit osobu, která bude úzce spolupracovat s příslušnými orgány v hostitelském členském státě, v němž jsou služby poskytovány, a v případě potřeby posílat a přijímat dokumenty nebo oznámení;
 - f) stanovit povinnost určit v případě potřeby kontaktní osobu, která bude jednat jako zástupce, prostřednictvím něhož se mohou příslušní sociální partneři pokusit přimět poskytovatele služeb vstoupit do kolektivního vyjednávání v hostitelském členském státě, v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi, během období, v němž jsou služby poskytovány. Může se jednat o osobu jinou, než je osoba uvedená v písmeně e). Tato osoba nemusí být přítomna v hostitelském členském státě, avšak musí být k dispozici na základě přiměřené a odůvodněné žádosti.
2. Členské státy mohou uložit další správní požadavky a kontrolní opatření, pokud by došlo k situaci nebo novému vývoji, kdy by se zdálo, že stávající správní požadavky a kontrolní opatření nejsou dostatečné nebo účinné, aby zajistily účinné sledování plnění povinností stanovených ve směrnici 96/71/ES a v této směrnici, za předpokladu, že jsou dané požadavky a opatření oprávněné a přiměřené.

(¹) Směrnice Rady 91/533/EHS ze dne 14. října 1991 o povinnosti zaměstnavatele informovat zaměstnance o podmínkách pracovní smlouvy nebo pracovního poměru (Úř. věst. L 288, 18.10.1991, s. 32).

3. Tímto článkem nejsou dotčeny jiné závazky vyplývající z právních předpisů Unie, včetně závazků vyplývajících ze směrnice Rady 89/391/EHS ⁽¹⁾ a nařízení (ES) č. 883/2004, nebo jiné závazky vyplývající z vnitrostátního práva v oblasti ochrany nebo zaměstnávání pracovníků za předpokladu, že se tyto závazky vyplývající z vnitrostátního práva stejným způsobem použijí i na podniky usazené v daném členském státě a že jsou oprávněné a přiměřené.

4. Členské státy zajistí, aby postupy a formality týkající se vysílání pracovníků podle tohoto článku mohly podniky uživatelsky vstřícným způsobem provádět na dálku pokud možno pomocí elektronických prostředků.

5. Členské státy uvědomí Komisi a informují poskytovatele služeb o veškerých opatřeních uvedených v odstavcích 1 a 2, jež uplatňují nebo jež provedly. Komise sdělí tato opatření ostatním členským státům. Informace se poskytovatelům služeb obecně zpřístupní na vnitrostátní webové adrese v relevantním jazyce či jazycích určeném či určených daným členským státem.

Komise pečlivě sleduje uplatňování opatření uvedených v odstavcích 1 a 2, zhodnotí jejich soulad s právem Unie a případně přijme nezbytná opatření v souladu se svými pravomocemi podle Smlouvy o fungování EU.

Komise podává Radě pravidelně zprávu o opatřeních sdělených členskými státy a případně o aktuálním stavu jejich analýz či posouzení.

Článek 10

Inspekce

1. Členské státy zajistí, aby byly zavedeny vhodné a účinné kontroly a sledovací mechanismy stanovené v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi a aby orgány určené podle vnitrostátního práva na svém území prováděly účinné a odpovídající inspekce s cílem kontrolovat a sledovat dodržování předpisů a pravidel stanovených ve směrnici 96/71/ES a zohlednit příslušná ustanovení této směrnice a tak zaručit jejich řádné provádění a prosazování. Bez ohledu na možnost provádění namátkových kontrol vycházejí inspekce v první řadě z posouzení rizik provedení příslušnými orgány. Posouzení rizik může určit odvětví činnosti, do kterých se na jejich území soustředí zaměstnávání pracovníků vyslaných za účelem poskytování služeb. Při tomto posuzování rizik se může přihlížet zejména k realizaci velkých infrastrukturních projektů, existenci dlouhých řetězců subdodavatelů, zeměpisné blízkosti, zvláštním problémům a potřebám specifických odvětví, dřívějšímu porušení předpisů a také zranitelnosti určitých skupin pracovníků.

2. Členské státy zajistí, aby inspekce a kontroly dodržování podle tohoto článku nebyly diskriminační nebo nepřiměřené a zároveň zohledňovaly příslušná ustanovení této směrnice.

3. Jestliže jsou vzhledem k průběhu inspekcí a vzhledem k článku 4 potřebné informace, jednají hostitelský členský stát a členský stát usazení v souladu s pravidly o správní spolupráci. Příslušné orgány zejména spolupracují podle pravidel a zásad stanovených v článcích 6 a 7.

4. V členských státech, ve kterých je v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi stanovení pracovních podmínek vyslaných pracovníků uvedených v článku 3 směrnice 96/71/ES, a zejména minimální mzdy, včetně pracovní doby, ponecháno na dohodě mezi sociálními partnery, mohou tito sociální partneři na vhodné úrovni a za podmínek stanovených členskými státy také sledovat dodržování příslušných pracovních podmínek vyslaných pracovníků, je-li zaručena odpovídající úroveň ochrany, která je rovnocenná ochraně vyplývající ze směrnice 96/71/ES a této směrnice.

5. Členské státy, ve kterých inspektoráty práce nemají žádné pravomoci, pokud jde o kontrolu a sledování pracovních podmínek nebo pracovních podmínek vyslaných pracovníků, mohou v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi zavést, upravit nebo ponechat v platnosti opatření, postupy a mechanismy zaručující dodržování těchto pracovních podmínek za předpokladu, že příslušná opatření dotčeným osobám poskytují odpovídající úroveň ochrany, která je rovnocenná úrovni ochrany vyplývající ze směrnice 96/71/ES a této směrnice.

⁽¹⁾ Směrnice Rady 89/391/EHS ze dne 12. června 1989 o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci (Úř. věst. L 183, 29.6.1989, s. 1).

KAPITOLA V

PROSAZOVÁNÍ

Článek 11

Ochrana práv, usnadnění podávání stížností, dlužné částky

1. V zájmu prosazování povinností podle směrnice 96/71/ES, zejména podle článku 6 uvedené směrnice, a této směrnice, členské státy zajistí, aby byly k dispozici dostupné účinné mechanismy, pomocí kterých mohou vyslaní pracovníci přímo podat stížnost na svého zaměstnavatele, a také právo zahájit soudní nebo správní řízení, také v členském státě, na jehož území jsou nebo byli pracovníci vysláni, pokud se tito pracovníci domnívají, že utrpěli ztrátu nebo škodu v důsledku nedodržení příslušných předpisů, a to i tehdy, pokud již skončil vztah, v rámci něhož mělo k uvedenému nedodržení dojít.

2. Odstavec 1 se použije, aniž je dotčena příslušnost soudů v členských státech stanovená zejména v příslušných právních aktech Unie nebo mezinárodních úmluvách.

3. Členské státy zajistí, aby odbory a další třetí strany, jako jsou sdružení, organizace a jiné právnické osoby, které mají v souladu s kritérii stanovenými jejich vnitrostátním právem oprávněný zájem na zajištění dodržování této směrnice a směrnice 96/71/ES, mohly jménem vyslaných pracovníků nebo jejich zaměstnavatele nebo na jejich podporu a s jejich souhlasem jednat v rámci jakéhokoli soudního nebo správního řízení, jehož cílem je uplatňovat tuto směrnici a směrnici 96/71/ES nebo prosazovat plnění povinností podle této směrnice a směrnice 96/71/ES.

4. Odstavce 1 a 3 se použijí, aniž jsou dotčeny:

- a) vnitrostátní právní předpisy týkající se promlčecích lhůt nebo lhůt pro podání obdobných stížností, pokud se nepředpokládá, že by výkon těchto práv mohly v podstatě znemožňovat nebo nadměrně zatěžovat;
- b) jiné pravomoci a kolektivní práva zástupců sociálních partnerů, případně zástupců zaměstnanců a zaměstnavatelů podle vnitrostátního práva nebo zvyklostí;
- c) vnitrostátní procesní pravidla týkající se zastupování a obhajoby před soudy.

5. Vyslaní pracovníci, kteří využijí soudního nebo správního řízení ve smyslu odstavce 1, musí být chráněni před jakýmkoli nepříznivým zacházením ze strany zaměstnavatele.

6. Členské státy zajistí, aby byl zaměstnavatel vyslaného pracovníka odpovědný za veškeré neproplacené nároky vyplývající ze smluvního vztahu mezi zaměstnavatelem a vyslaným pracovníkem.

Zejména zajistí, aby byly zavedeny nezbytné mechanismy, které vyslaným pracovníkům umožní, aby:

- a) obdrželi veškeré neproplacené čisté odměny, které jsou splatné podle příslušných pracovních podmínek uvedených v článku 3 směrnice 96/71/ES;
- b) získali veškeré dlužné částky nebo jim byly vráceny daně či příspěvky na sociální zabezpečení, které jim byly neoprávněně sraženy ze mzdy;
- c) jim byly vráceny nadměrné náklady související s čistou odměnou nebo kvalitou ubytování, jež byly sraženy nebo odečteny ze mzdy na ubytování poskytnuté zaměstnavatelem;
- d) jim byly případně vráceny příspěvky do společných fondů nebo příspěvky institucím sociálních partnerů, které jim byly neoprávněně sraženy ze mzdy.

Tento odstavec se použije i v případech, kdy se vyslaní pracovníci vrátili z členského státu, do něhož byli vysláni.

Článek 12

Subdodavatelská odpovědnost

1. V zájmu boje proti podvodnému jednání a zneužívání předpisů mohou členské státy po konzultaci s příslušnými sociálními partnery v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi přijmout nediskriminační a přiměřená dodatečná opatření, aby zajistily, že v subdodavatelských řetězcích může vyslaný pracovník činit vedle nebo místo zaměstnavatele odpovědným i příjemce služby, jehož je zaměstnavatel (poskytovatel služby), na něhož se vztahuje čl. 1 odst. 3 směrnice 96/71/ES, přímým poskytovatelem, za veškeré neproplacené čisté odměny odpovídající minimální mzdě nebo nezaplaceným příspěvkům do společných fondů nebo institucím sociálních partnerů, pokud se na ně vztahuje článek 3 směrnice 96/71/ES.

2. Pokud jde o činnosti uvedené v příloze směrnice 96/71/ES, členské státy přijmou opatření, která zajistí, aby v subdodavatelských řetězcích mohli vyslaní pracovníci činit odpovědným vedle nebo místo zaměstnavatele i příjemce služby, jehož je zaměstnavatel přímým poskytovatelem služby, za dodržování práv vyslaných pracovníků podle odstavce 1 tohoto článku.

3. Odpovědnost uvedená v odstavcích 1 a 2 je omezena na práva pracovníka získaná na základě smluvního vztahu mezi příjemcem služby a poskytovatelem služby.

4. Členské státy mohou, v souladu s právem Unie, rovněž stanovit nediskriminační a přiměřená přísnější pravidla odpovědnosti ve vnitrostátním právu s ohledem na oblast a rozsah subdodavatelské odpovědnosti. Členské státy mohou rovněž v souladu s právem Unie stanovit takovou odpovědnost v odvětvích, která nejsou uvedena v příloze směrnice 96/71/ES.

5. Členské státy mohou v případech uvedených v odstavcích 1, 2 a 4 stanovit, že příjemce služeb, který splní povinnost vynaložit náležitou péči stanovenou ve vnitrostátním právu, není odpovědný.

6. Místo pravidel odpovědnosti uvedených v odstavci 2 mohou členské státy přijmout jiná vhodná donucovací opatření v souladu s právními předpisy Unie a vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi, což v přímém subdodavatelském vztahu umožní účinné a přiměřené sankce vůči příjemci služby s cílem řešit podvodné jednání a zneužívání předpisů v situacích, kdy mají pracovníci obtíže domoci se svých práv.

7. Členské státy informují Komisi o opatřeních přijatých podle tohoto článku a tyto informace všeobecně zpřístupní v relevantním jazyce či jazycích, přičemž výběr tohoto jazyka je na daných členských státech.

V případě odstavce 2 zahrnují informace poskytnuté Komisi prvky odpovědnosti v subdodavatelských řetězcích.

V případě odstavce 6 zahrnují informace poskytnuté Komisi prvky týkající se účinnosti alternativních vnitrostátních opatření, pokud jde o pravidla odpovědnosti podle odstavce 2.

Komise tyto informace zpřístupní ostatním členským státům.

8. Komise uplatňování tohoto článku podrobně sleduje.

KAPITOLA VI

PŘESHraničNÍ VYMÁHÁNÍ PENĚŽITÝCH SPRAVNÍCH SANKCÍ NEBO POKUT

Článek 13

Rozsah působnosti

1. Aniž jsou dotčeny prostředky, které jsou nebo mohou být stanoveny jinými právními předpisy Unie, použijí se zásady vzájemné pomoci a vzájemného uznávání, jakož i opatření a postupy stanovené v této kapitole, na přeshraniční vymáhání peněžitých správních sankcí nebo pokut uložených poskytovateli služeb usazenému v členském státě za nedodržení příslušných právních předpisů o vysílání pracovníků do jiného členského státu.

2. Tato kapitola se vztahuje na finanční správní sankce a pokuty, včetně poplatků a přírážek, uložené příslušnými orgány nebo potvrzené správními nebo soudními orgány, nebo které jsou případně výsledkem řízení před pracovněprávními soudy a které se týkají nedodržení směrnice 96/71/ES a této směrnice.

Tato kapitola se nepoužije na vymáhání sankcí, které spadají do oblasti působnosti rámcového rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ⁽¹⁾, nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ⁽²⁾ nebo rozhodnutí Rady 2006/325/ES ⁽³⁾.

Článek 14

Určení příslušných orgánů

Každý členský stát informuje prostřednictvím systému IMI Komisi o tom, který orgán nebo orgány jsou podle jeho vnitrostátního práva příslušné pro účely této kapitoly. Je-li to nezbytné z důvodu organizace jejich vnitřního systému, mohou členské státy určit jeden nebo více ústředních orgánů odpovědných za administrativní předávání a přijímání žádostí, které jsou nápomocny dalším příslušným orgánům.

Článek 15

Obecné zásady – vzájemná pomoc a uznávání

1. Na žádost dožadujícího orgánu požádaný orgán podle článků 16 a 17:
 - a) vymáhá správní sankci nebo pokutu uloženou v souladu s právními předpisy a postupy dožadujícího členského státu příslušnými orgány nebo potvrzenou správními či soudními orgány, nebo podle okolností pracovněprávními soudy, proti které nelze podat další opravný prostředek, nebo
 - b) oznámí rozhodnutí o uložení této sankce nebo pokuty.

Dožádaný orgán dále oznámí jakýkoli jiný relevantní dokument týkající se vymáhání této sankce nebo pokuty, včetně rozsudku nebo konečného rozhodnutí, či jeho ověřené kopie, jež představuje právní základ a exekuční titul pro vyřízení žádosti o vymáhání sankce či pokuty.

⁽¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (Úř. věst. L 76, 22.3.2005, s. 16).

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1.).

⁽³⁾ Rozhodnutí Rady 2006/325/ES ze dne 27. dubna 2006 o uzavření Dohody mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím o příslušnosti, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 120, 5.5.2006, s. 22).

2. Dožadující orgán zajistí, aby byla žádost o vymáhání správní sankce či pokuty nebo o oznámení rozhodnutí, kterým se tato sankce nebo pokuta ukládá, učiněna v souladu s právními předpisy a správními zvyklostmi platnými v uvedeném členském státě.

Takovou žádost lze učinit pouze v případě, kdy je pro dožadující orgán nemožné vymáhat sankci či pokutu nebo provést oznámení v souladu s jeho právními předpisy a správními zvyklostmi.

Dožadující orgán nesmí požádat o vymáhání správní sankce nebo pokuty nebo o oznámení rozhodnutí, kterým se tato sankce nebo pokuta ukládá, pokud a dokud jsou sankce nebo pokuta, jakož i související pohledávka nebo nástroj umožňující její vymáhání v dožadujícím členském státě, v uvedeném členském státě napadeny.

3. Příslušný orgán, který byl požádán o vymáhání správní sankce nebo pokuty nebo o oznámení rozhodnutí, kterým se tato sankce nebo pokuta ukládá a které bylo předáno v souladu s touto kapitolou a článkem 21, toto rozhodnutí uzná, aniž by bylo zapotřebí dalších formalit, a neprodleně přijme všechna opatření nezbytná pro jeho výkon, ledaže se dožádaný orgán rozhodne uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí podle článku 17.

4. Při vymáhání správní sankce nebo pokuty nebo oznamování rozhodnutí, kterým se tato sankce nebo pokuta ukládá, jedná dožádaný orgán v souladu s příslušnými právními a správními předpisy tohoto členského státu, které se použijí na stejná porušení nebo rozhodnutí, nebo pokud neexistují, na podobná porušení nebo rozhodnutí.

Oznámení rozhodnutí dožádaného orgánu, kterým se správní sankce nebo pokuta ukládá, a žádost o vymáhání mají v souladu s příslušnými právními předpisy a správními zvyklostmi dožádaného členského státu stejný účinek, jako by je předložil dožadující členský stát.

Článek 16

Žádost o vymáhání nebo oznámení

1. Žádost dožadujícího orgánu o vymáhání správní sankce nebo pokuty, jakož i oznámení rozhodnutí týkajícího se dané sankce nebo pokuty se podává bezodkladně prostřednictvím jednotného nástroje, který obsahuje alespoň:

- a) jméno a známou adresu adresáta a veškeré ostatní příslušné údaje nebo informace nezbytné pro jeho identifikaci;
- b) shrnutí skutečností a okolností, za nichž došlo k porušení, povahu tohoto porušení a příslušné právní předpisy;
- c) nástroj umožňující vymahatelnost v dožadujícím členském státě a všechny další příslušné informace nebo dokumenty, včetně informací a dokumentů právní povahy, které se týkají související pohledávky, správní sankce nebo pokuty, a
- d) název, adresu a další kontaktní údaje týkající se příslušného orgánu odpovědného za posouzení správní sankce nebo pokuty a, pokud se liší, příslušného subjektu, u něhož lze získat další informace týkající se sankce nebo pokuty nebo možností, jak napadnout platební povinnost nebo rozhodnutí, jež ji ukládá.

2. V žádosti musí být kromě skutečností podle odstavce 1 uvedeno:

- a) v případě oznámení rozhodnutí účel oznámení a lhůta pro jeho provedení;
- b) v případě žádosti o vymáhání sankce nebo pokuty datum, kdy se stal rozsudek nebo rozhodnutí vykonatelným či konečným; popis povahy a výše správní sankce či pokuty; veškerá data důležitá pro její vymáhání, včetně toho, zda, a případně jak, byl rozsudek nebo rozhodnutí doručen žalovanému či žalovaným, nebo zda byly vydány v nepřítomnosti; potvrzení dožadujícího orgánu, že proti sankci nebo pokutě nelze podat další opravný prostředek, a související pohledávka, která je předmětem žádosti, a její různé složky.

3. Jakmile to je možné, dožádaný orgán učiní veškerá nezbytná opatření, aby poskytovatele služby informoval co nejdříve o žádosti o vymáhání správní sankce či pokuty nebo o rozhodnutí o uložení této sankce či pokuty a případně o příslušných dokumentech v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi, a to nejpozději do jednoho měsíce od obdržení žádosti.

Dožádaný orgán co nejdříve informuje dožadující orgán:

- a) o úkonech provedených v souvislosti s jeho žádostí o vymáhání a oznámení a konkrétněji pak o datu, kdy byl adresát uvědomen;
- b) o důvodech odmítnutí, pokud dožádaný orgán odmítne vyhovět žádosti o vymáhání správní sankce nebo pokuty nebo oznámit rozhodnutí o uložení správní sankce nebo pokuty podle článku 17.

Článek 17

Důvody pro odmítnutí žádosti

Dožádané orgány nejsou povinny vyhovět žádosti o vymáhání nebo oznámit rozhodnutí, pokud žádost neobsahuje informace uvedené v čl. 16 odst. 1 a 2 nebo pokud není úplná či zjevně neodpovídá souvisejícímu rozhodnutí.

Dožádané orgány mohou dále odmítnout vyhovět žádosti o vymáhání za těchto okolností:

- a) na základě šetření dožádaného orgánu je zjevné, že předpokládané náklady nebo zdroje nutné k vymáhání správní sankce nebo pokuty nejsou přiměřené částce, která má být vymáhána, nebo by došlo ke značným obtížím;
- b) celková peněžitá sankce nebo pokuta nepřesahuje částku 350 EUR nebo ekvivalent této částky;
- c) nejsou respektovány základní práva a svobody žalovaných a na ně se vztahující právní zásady, které jsou stanoveny v ústavě dožadovaného členského státu.

Článek 18

Pozastavení postupu

1. Napadne-li dotčený poskytovatel služeb nebo zúčastněná strana v průběhu vymáhání nebo oznamovacího postupu správní sankci nebo pokutu nebo související pohledávku, či podá-li proti nim opravný prostředek, postup přeshraničního vymáhání uložené sankce nebo pokuty se pozastaví, dokud v této věci nerozhodne příslušný subjekt nebo orgán v dožadujícím členském státě.

Správní sankci nebo pokutu nebo související pohledávku lze napadnout nebo podat proti nim opravný prostředek pouze u příslušného subjektu či orgánu v dožadujícím členském státě.

Dožadující orgán neprodleně informuje dožádaný orgán o tomto napadení nebo opravném prostředku.

2. Spory týkající se donucovacích opatření přijatých v dožádaném členském státě nebo spory týkající se platnosti oznámení učiněného dožádaným orgánem musí být předloženy příslušnému subjektu nebo soudnímu orgánu uvedeného členského státu v souladu s jeho právními předpisy.

Článek 19

Náklady

1. Vymožené částky sankcí nebo pokut uvedených v této kapitole případnou dožádanému orgánu.

Dožádaný orgán vymáhá dlužné částky v měně členského státu, v němž se nachází, v souladu s právními předpisy a správními postupy či zvyklostmi tohoto členského státu, které se vztahují na obdobné pohledávky.

Dožádaný orgán v případě potřeby převede v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi sankci či pokutu do měny dožádaného státu, a to ve směnném kurzu platném v den, kdy byla daná sankce či pokuta uložena.

2. Členské státy vůči sobě neuplatňují nároky na náhradu nákladů, které vznikly při poskytování vzájemné pomoci na základě této směrnice nebo vyplývají z jejího provádění.

KAPITOLA VII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 20

Sankce

Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici a přijmou veškerá nezbytná opatření, aby zajistily jejich provádění a dodržování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí tato ustanovení Komisi do 18. června 2016. Neprodleně jí oznámí jakékoli jejich následné změny.

Článek 21

Systém pro výměnu informací o vnitřním trhu

1. Správní spolupráce a vzájemná pomoc mezi příslušnými orgány členských států, které jsou stanoveny v člancích 6 a 7, čl. 10 odst. 3, člancích 14 až 18, se provádí prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu (systém IMI), který byl zaveden nařízením (EU) č. 1024/2012.

2. Členské státy mohou uplatňovat dvoustranné dohody nebo ujednání o správní spolupráci a vzájemné pomoci mezi svými příslušnými orgány, pokud jde o uplatňování a sledování pracovních podmínek, které se vztahují na vyslané pracovníky podle článku 3 směrnice 96/71/ES, pokud tyto dohody nebo ujednání nemají nepříznivý vliv na práva a povinnosti dotčených pracovníků a podniků.

Členské státy informují Komisi o dvoustranných dohodách nebo ujednáních, které uplatňují, a znění těchto dvoustranných dohod všeobecně zpřístupní.

3. V souvislosti s dvoustrannými dohodami nebo ujednáními uvedenými v odstavci 2 využívají příslušné orgány členských států v nejvyšší možné míře systém IMI. V každém případě, pokud příslušný orgán v některém z dotčených členských států použil systém IMI, použije se tento systém případně i pro veškeré následné kroky.

Článek 22

Změna nařízení (EU) č. 1024/2012

V příloze nařízení (EU) č. 1024/2012 se doplňují nové body, které znějí:

- „6. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (*): článek 4.
7. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/67/EU ze dne 15. května 2014 o prosazování směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb a o změně nařízení (EU) č. 1024/2012 o správní spolupráci prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu (nařízení o systému IMI) (**): články 6 a 7, čl. 10 odst. 3 a články 14 až 18.

(*) Úř. věst. L 18, 21.1.1997, s. 1.

(**) Úř. věst. L 159, 28.5.2014, s. 11“.

Článek 23

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu s touto směrnicí do 18. června 2016. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 24

Přezkum

1. Komise přezkoumá uplatňování a provádění této směrnice.

Do 18. června 2019 Komise předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování a provádění této směrnice a popřípadě navrhne nezbytné změny nebo úpravy.

2. Komise po konzultaci s členskými státy a případně se sociálními partnery na úrovni Unie ve svém přezkumu posoudí zejména:

- a) nezbytnost a přiměřenost skutečností pro identifikaci skutečného vyslání pracovníka, včetně možností změn stávajících nebo případně stanovení nových skutečností, které je třeba zohlednit, aby bylo možné určit, zda podnik nezneužívá svůj status a zda vyslaný pracovník vykovává svou práci pouze dočasně, jak je uvedeno v článku 4;
- b) přiměřenost údajů dostupných v souvislosti s vysíláním pracovníků;
- c) vhodnost a přiměřenost uplatňování vnitrostátních kontrolních opatření na základě zkušeností se systémem pro správní spolupráci a výměnu informací a s jeho účinností, s vytvořením jednotnějších, standardizovaných dokumentů, se zavedením společných zásad nebo norem pro inspekce v oblasti vysílání pracovníků a s ohledem na technologický vývoj, jak je uvedeno v článku 9;
- d) opatření v oblasti odpovědnosti a donucovací opatření zavedená k zajištění dodržování příslušných předpisů a účinné ochrany práv pracovníků v subdodavatelských řetězcích, jak je uvedeno v článku 12;
- e) provádění ustanovení o přeshraničním vymáhání finančních sankcí a pokut, zejména na základě zkušeností s tímto systémem a s jeho účinností, jak je uvedeno v kapitole VI;
- f) využívání dvoustranných dohod nebo ujednání v souvislosti se systémem IMI, případně s ohledem na zprávu uvedenou v čl. 25 odst. 1 nařízení (EU) č. 1024/2012;
- g) možnost upravit lhůty stanovené v čl. 6 odst. 6 pro poskytování informací, o které požádaly členské státy nebo Komise, s cílem zkrátit je s ohledem na pokrok, jehož bylo dosaženo, pokud jde o fungování a využívání systému IMI.

Článek 25

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 26

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

V Bruselu dne 15. května 2014.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předseda
D. KOURKOULAS

Společné prohlášení Evropského parlamentu, Rady a Komise k čl. 4 odst. 3 písm. g)

Skutečnost, že místo, na něž je vyslaný pracovník dočasně převeden, aby tam vykonával svoji práci v rámci poskytování služeb, bylo – nebo nebylo – v předchozích obdobích obsazeno tímtéž nebo jiným (vyslaným) pracovníkem, je pouze jedním z možných prvků, které lze v případě pochybností při celkovém posouzení dané situace zohlednit.

Pouhý fakt, že se může jednat o jeden z těchto prvků, by neměl být v žádném případě vykládán jako zákaz možného nahrazení vyslaného pracovníka jiným vyslaným pracovníkem nebo jako omezení možnosti takového nahrazení, což se může týkat zejména služeb, které jsou poskytovány sezonně, cyklicky nebo opakovaně.
